

62019CJ0931

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kymmenes jaosto)

3 päivänä kesäkuuta 2021 (*1)

Ennakkoratkaisupyyntö – Verotus – Arvonlisävero – Direktiivi 2006/112/EY – 43 ja 45 artikla – Direktiivi 2006/112/EY, sellaisena kuin se on muutettuna direktiivillä 2008/8/EY – 44, 45 ja 47 artikla – Palvelujen suoritus – Verotuksellinen liittymäkohta – Kiinteän toimipaikan käsite – Kiinteistön vuokraaminen jäsenvaltiossa – Kiinteistönomistaja, jonka kotipaikka on Jersey saarella

Asiassa C-931/19,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyyntöstä, jonka Bundesfinanzgericht (liittovaltion verotuomioistuin, Itävalta) on esittänyt 20.12.2019 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 20.12.2019, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

Titanium Ltd

vastaa

Finanzamt Österreich, aiemmin Finanzamt Wien,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (kymmenes jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja M. Ilešić sekä tuomarit E. Juhász (esittelevä tuomari) ja C. Lycourgos,

julkisasiamies: G. Hogan,

kirjaaja: A. Calot Escobar,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

–

Itävallan hallitus, asiamiehinaan A. Posch, F. Koppensteiner ja J. Schmoll,

–

Euroopan komissio, asiamiehinaan L. Mantl ja R. Lyal,

päätettyään julkisasiamiestä kuultuaan ratkaista asian ilman ratkaisuehdotusta,

on antanut seuraavan

tuomion

Ennakkoratkaisupyyntö koskee yhteisestä arvonlisäverojärjestelmästä 28.11.2006 annetun neuvoston direktiivin 2006/112/EY (EUVL 2006, L 347, s. 1) ja direktiivin 2006/112, sellaisena kuin se on muutettuna 12.2.2008 annetulla neuvoston direktiivillä 2008/8/EY (EUVL 2008, L 44, s. 11; jäljempänä muutettu direktiivi 2006/112), tulkintaa.

2

Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa asianosaisina ovat Titanium Ltd, jonka kotipaikka on Jersey saarella, ja Finanzamt Österreich, aiemmin Finanzamt Wien (Itävallan verohallinto, aiemmin Wienin kaupungin verohallinto, Itävalta) (jäljempänä verohallinto), ja joka koskee Itävallassa sijaitsevaan kiinteistöön liittyvien vuokratulojen arvonlisäverotusta verovuosina 2009 ja 2010.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Unionin oikeus

Direktiivi 2006/112

3

Direktiivin 2006/112 V osastoon, jonka otsikko on ”Verollisten liiketoimien paikka”, kuuluva 3 luku, jonka otsikko on ”Palvelujen suorituspaikka”, sisältää kyseisen direktiivin 43–59 artiklan.

4

Direktiivin 2006/112 43 artiklassa säädettiin seuraavaa:

”Palvelujen suorituspaikkana pidetään paikkaa, jossa suorittajalla on liiketoimintansa kotipaikka tai kiinteä toimipaikka, josta palvelu suoritetaan, taikka jos tällaista kotipaikkaa tai kiinteää toimipaikkaa ei ole, suorittajan kotipaikkaa tai vakinaista asuinpaikkaa.”

5

Kyseisen direktiivin 45 artiklan sanamuoto oli seuraava:

”Kiinteään omaisuuteen liittyvien palvelujen, mukaan lukien kiinteistövälittäjä- ja asiantuntijapalvelut, sekä rakennustyön valmistelua ja yhteensovittamista koskevien palvelujen, kuten arkkitehtien ja valvontatoimistojen palvelujen, suorituspaikka on kiinteän omaisuuden sijaintipaikka.”

6

Direktiivin 2006/112 193 artiklassa säädettiin seuraavaa:

”Arvonlisäveron on velvollinen maksamaan verovelvollinen, joka suorittaa verollisen tavaroiden luovutuksen tai verollisen palvelun, lukuun ottamatta 194–199 ja 202 artiklassa tarkoitettuja tapauksia, joissa toinen henkilö on velvollinen maksamaan veron.”

7

Mainitun direktiivin 194 artiklassa säädettiin seuraavaa:

”1. Jos verollisen tavaroiden luovutuksen tai verollisen palvelun suorituksen tekee

verovelvollinen, joka ei ole sijoittautunut jäsenvaltioon, jossa arvonlisävero on maksettava, jäsenvaltiot voivat säätää, että veronmaksuvelvollinen on tavaroiden luovutuksen tai palvelujen suorituksen vastaanottaja.

2. Jäsenvaltioiden on vahvistettava 1 kohdan soveltamisedellytykset.”

8

Saman direktiivin 196 artiklassa säädettiin seuraavaa:

”Arvonlisäveron on velvollinen maksamaan verovelvollinen, jolle suoritetaan 56 artiklassa tarkoitettuja palveluja, tai henkilö, jolle on siinä jäsenvaltiossa, jossa arvonlisävero on maksettava, annettu arvonlisäverotunniste ja jolle suoritetaan 44, 47, 50, 53, 54 ja 55 artiklassa tarkoitettuja palveluja, jos palvelut suorittaa verovelvollinen, joka ei ole sijoittautunut tähän jäsenvaltioon.”

Muutettu direktiivi 2006/112

9

Direktiiviä 2006/112 muutettiin direktiivillä 2008/8 erityisesti sen V osaston 3 luvussa olevien säännösten ja 196 artiklan osalta 1.1.2010 alkavin vaikutuksin.

10

Muutetun direktiivin 2006/112 44 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Verovelvolliselle, joka toimii tässä ominaisuudessaan, suoritettavien palvelujen suorituspaikka on paikka, jossa tällä verovelvollisella on liiketoimintansa kotipaikka. Jos nämä palvelut kuitenkin suoritetaan verovelvollisen kiinteään toimipaikkaan, joka sijaitsee muualla kuin verovelvollisen liiketoiminnan kotipaikka, palvelujen suorituspaikka on paikka, jossa kyseinen kiinteä toimipaikka sijaitsee. Jos tällaista liiketoiminnan kotipaikkaa tai kiinteää toimipaikkaa ei ole, palvelujen suorituspaikka on paikka, jossa kyseiset palvelut vastaanottavan verovelvollisen kotipaikka tai vakinainen asuinpaikka on.”

11

Kyseisen direktiivin 45 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Muulle kuin verovelvolliselle henkilölle suoritettavien palvelujen suorituspaikka on paikka, jossa suorittajalla on liiketoimintansa kotipaikka. Jos palvelut kuitenkin suoritetaan palvelun suorittajan kiinteästä toimipaikasta, joka sijaitsee muualla kuin tämän liiketoiminnan kotipaikka, palvelujen suorituspaikka on paikka, jossa kyseinen kiinteä toimipaikka sijaitsee. Jos tällaista liiketoiminnan kotipaikkaa tai kiinteää toimipaikkaa ei ole, palvelujen suorituspaikka on paikka, jossa palvelujen suorittajan kotipaikka tai vakinainen asuinpaikka on.”

12

Mainitun direktiivin 47 artiklan sanamuoto on seuraava:

"Kiinteään omaisuuteen liittyvien palvelujen, mukaan lukien asiantuntija- ja kiinteistönvälittäjäpalvelut, majoitustoiminta hotellialalla tai vastaavilla aloilla, kuten lomaleirit tai leirintätarkoitukseen varustetut alueet, kiinteän omaisuuden käyttöoikeuksien myöntäminen sekä rakennustyön valmistelua ja yhteensovittamista koskevat palvelut, kuten arkkitehtien ja rakennusvalvontayritysten palvelut, suorituspaikka on kiinteän omaisuuden sijaintipaikka."

13

Muutetun direktiivin 2006/112 193 ja 194 artikla ovat samansisältöiset kuin direktiivin 2006/112 193 ja 194 artikla.

14

Muutetun direktiivin 2006/112 196 artiklassa säädetään seuraavaa:

"Arvonlisäveron on velvollinen maksamaan sellainen verovelvollinen tai sellainen arvonlisäverotunnisteen saanut [ei-verovelvollinen] oikeushenkilö, – – jolle suoritetaan 44 artiklassa tarkoitettu palvelu, jos kyseisen palvelun suorittaa verovelvollinen, joka ei ole sijoittautunut kyseisen jäsenvaltion alueelle."

Täytäntöönpanoasetus (EU) N:o 282/2011

15

Direktiivin 2006/112 täytäntöönpanotoimenpiteistä 15.3.2011 annetun neuvoston täytäntöönpanoasetuksen (EU) N:o 282/2011 (EUVL 2011, L 77, s. 1) johdanto-osan 14 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

"Verollisten liiketoimien sijaintipaikan määrittämiseen liittyvien sääntöjen yhdenmukaisen soveltamisen varmistamiseksi olisi selvennettävä sellaisia käsitteitä kuin liiketoiminnan kotipaikka, kiinteä toimipaikka, kotipaikka ja vakinainen asuinpaikka. Näiden käsitteiden käytännön soveltamista olisi [Euroopan] unionin tuomioistuimen oikeuskäytäntö huomioon ottaen helpotettava käyttämällä mahdollisimman selkeitä ja objektiivisia perusteita."

16

Kyseisen täytäntöönpanoasetuksen 11 artiklassa säädetään seuraavaa:

"1. Direktiivin 2006/112/EY 44 artiklaa sovellettaessa 'kiinteä toimipaikka' on tämän asetuksen 10 artiklassa tarkoitettua liiketoiminnan kotipaikkaa lukuun ottamatta mikä tahansa toimipaikka, jolla on riittävä pysyvyysaste sekä henkilöstöresurssien ja teknisten resurssien osalta soveltuva rakenne, jonka avulla se pystyy vastaanottamaan ja käyttämään sen omia tarpeita varten suoritettavia palveluja.

2. Seuraavia artikloja sovellettaessa 'kiinteä toimipaikka' on tämän asetuksen 10 artiklassa tarkoitettua liiketoiminnan kotipaikkaa lukuun ottamatta mikä tahansa toimipaikka, jolla on riittävä pysyvyysaste sekä henkilöstöresurssien ja teknisten resurssien osalta soveltuva rakenne, jonka avulla se pystyy suorittamaan tarjoamansa palvelut:

a)

direktiivin 2006/112/EY 45 artikla;

b)

direktiivin 2006/112/EY 56 artiklan 2 kohdan toinen alakohta 1 päivästä tammikuuta 2013;

c)

direktiivin 2006/112/EY 58 artikla 31 päivään joulukuuta 2014;

d)

direktiivin 2006/112/EY 192 a artikla.

3. Verovelvolliselle myönnetty arvonlisäverotunniste ei sinällään riitä osoittamaan, että verovelvollisella on kiinteä toimipaikka.”

17

Täytäntöönpanoasetusta N:o 282/2011, joka tuli voimaan kahdentenakymmenentenä päivänä sen julkaisemisesta eli 12.4.2011, sovelletaan sen 65 artiklan mukaan 1.7.2011 alkaen.

Itävallan oikeus

18

Vuoden 1994 liikevaihtoverolain (Umsatzsteuergesetz 1994; BGBl. 663/1994; jäljempänä UStG), sellaisena kuin sitä sovellettiin 31.12.2009 saakka, 19 §:n 1 momentissa säädettiin seuraavaa:

”Veronmaksuvelvollinen on 1 §:n 1 momentin 1 ja 2 kohdassa tarkoitetuissa tapauksissa elinkeinonharjoittaja ja 11 §:n 14 momentissa tarkoitetuissa tapauksissa laskun antaja.

Palveluista (liittovaltion teiden vastikkeellista käyttöön antamista lukuun ottamatta) ja urakoista veron maksaa suorituksen vastaanottaja, jos

—

suorittavalla elinkeinonharjoittajalla ei ole Itävallassa kotipaikkaa (päätoimipaikka), vakinaista asuinpaikkaa eikä kiinteää toimipaikkaa (Betriebsstätte) ja jos

—

suorituksen vastaanottajana on elinkeinonharjoittaja tai julkisoikeudellinen oikeushenkilö.

Suorittava elinkeinonharjoittaja on vastuussa tästä verosta.”

19

UStG:n 19 §:n 1 momentissa, sellaisena kuin sitä sovelletaan 1.1.2010 alkaen, säädetään seuraavaa:

”Veronmaksuvelvollinen on 1 §:n 1 momentin 1 ja 2 kohdassa tarkoitetuissa tapauksissa elinkeinonharjoittaja ja 11 §:n 14 momentissa tarkoitetuissa tapauksissa laskun antaja.

Palveluista (liittovaltion teiden vastikkeellista käyttöön antamista lukuun ottamatta) ja urakoista veron maksaa suorituksen vastaanottaja, jos

—

suorittavalla elinkeinonharjoittajalla ei ole Itävallassa kotipaikkaa (päätoimipaikka), vakinaista asuinpaikkaa eikä suoritukseen osallistuvaa kiinteää toimipaikkaa (Betriebsstätte) ja jos

—

suorituksen vastaanottaja on 3 a §:n 5 momentin 1 ja 2 kohdassa tarkoitettu elinkeinonharjoittaja tai julkisoikeudellinen oikeushenkilö, joka ei ole elinkeinonharjoittaja 3a §:n 5 momentin 3 kohdassa tarkoitetulla tavalla.

Suorittava elinkeinonharjoittaja on vastuussa tästä verosta.”

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymys

20

Titanium on yhtiö, jonka kotipaikka ja johto sijaitsevat Jerseyssä ja joka toimii kiinteistöliiketoiminnan, omaisuudenhoidon sekä asunto- ja kaupunkirakentamisen alalla.

21

Yhtiö vuokrasi Wienissä (Itävalta) omistamaansa kiinteistöä verovuosina 2009 ja 2010 liikevaihtoverollisesti kahdelle itävaltalaiselle elinkeinonharjoittajalle.

22

Kyseisten liiketoimien, jotka olivat Titaniumin ainoita liiketoimia Itävallassa, suorittamiseksi kyseinen yhtiö valtuutti itävaltalaisen kiinteistönhallintayhtiön toimimaan välittäjänä suhteessa palvelujen suorittajiin ja tavarantoimittajiin, laskuttamaan vuokrat ja käyttömaksut, hoitamaan kirjanpidon sekä valmistelemaan liikevaihtoveroilmoitukset. Valtuutettu suoritti kyseiset palvelut muissa toimitiloissa kuin Titaniumille kuuluvassa rakennuksessa.

23

Titanium säilytti kuitenkin itsellään päätösvallan tehdä ja irtisanoa vuokrasopimukset, määrittää vuokrasopimusten taloudelliset ja oikeudelliset ehdot, suorittaa investointeja ja korjauksia sekä järjestää niiden rahoitus, valita sellaiset kolmannet osapuolet, joiden tehtävänä oli tarjota muita palveluja aikaisemmassa vaihdannan vaiheessa, sekä vielä valita itse kiinteistönhallintayhtiö, valtuuttaa se ja valvoa sitä.

24

Titanium ei mielestään ollut velvollinen maksamaan liikevaihtoveroa rakennuksen vuokraustoiminnastaan sillä perusteella, ettei sillä ollut Itävallassa kiinteää toimipaikkaa, mutta verohallinto katsoi, että vuokralle annettu kiinteistö oli tällainen kiinteä toimipaikka, ja vahvasti näin ollen kyseisen yhtiön maksettavaksi kuuluvan liikevaihtoveron määrän verovuosilta 2009 ja 2010.

25

Titanium valitti verohallinnon päätöksistä Bundesfinanzgerichtiin (liittovaltion verotuomioistuin, Itävalta) ja väitti, ettei sen vuokralle antamaa kiinteistöä voida henkilöstön puuttumisen vuoksi pitää kiinteänä toimipaikkana.

Verohallinto puolestaan korosti, että vuonna 2000 annettujen liikevaihtoverotusta koskevien suuntaviivojen (Umsatzsteuerrichtlinien 2000) mukaan elinkeinonharjoittajaa, joka omistaa Itävallassa vuokralle annetun kiinteistön, on kohdeltava samoin kuin kotimaista elinkeinonharjoittajaa ja että suorituksen vastaanottaja ei ole velvollinen maksamaan veroa tästä liiketoimesta. Kiinteä toimipaikka on siis olemassa aina, kun kiinteistö annetaan vuokralle.

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin mainitsee tältä osin, että kansallinen säännöstö, jota sen on sovellettava, on UStG:n 19 §:n 1 momentti, jossa säädetään, että veronmaksuvelvollisuus siirtyy suorituksen vastaanottajalle, jos elinkeinonharjoittaja ei harjoita liiketoimintaa Itävallassa tai sillä ei ole siellä kiinteää toimipaikkaa (Betriebsstätte). Se täsmentää, että kyseisellä säännöksellä on pantu täytäntöön paitsi direktiivin 2006/112 196 artikla myös sen 194 artikla.

Kyseinen tuomioistuin toteaa myös, että 17.7.1997 annetusta tuomiosta ARO Lease (C-190/95, EU:C:1997:374) ja 7.5.1998 annetusta tuomiosta Lease Plan (C-390/96, EU:C:1998:206) ilmenee, että kiinteän toimipaikan käsite edellyttää, että suorittajalla on oltava käytössään konkreettisesti oma henkilöstönsä, ja että valtuutetun toisen yrityksen henkilöstön käyttäminen ei riitä siihen, että kyse olisi kiinteästä toimipaikasta.

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin korostaa tältä osin, että useat Saksan verotuomioistuimet ovat katsoneet, että tuulivoimapuistoa voidaan pitää kiinteänä toimipaikkana, vaikka sillä ei ole käytössään mitään henkilöstövoimavaroja, koska tällaisella puistolla on merkittävä arvo ja korkea pysyvyysaste. Se mainitsee kuitenkin, että tähän mennessä Bundesfinanzhof (liittovaltion ylin verotuomioistuin, Saksa) ei ole antanut tätä koskevaa ratkaisua.

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin pohtii näin ollen kiinteän toimipaikan käsitettä sellaisen pääasiassa kyseessä olevan kaltaisen toiminnan yhteydessä, jonka suorittamiseen ei liity teknisiä voimavaroja tai henkilöstövoimavaroja.

Tässä tilanteessa Bundesfinanzgericht on päättänyt lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:

”Liittyykö kiinteän toimipaikan käsitteeseen se, että sillä on jatkuvasti oltava tietyt henkilöstövoimavarat ja tekniset voimavarat ja että toimipaikassa toimii näin ollen välttämättä palveluntarjoajan oma henkilöstö, vai voiko maassa sijaitsevan kiinteistön veronalaista vuokraamista, joka on vain passiivista käyttöoikeuden antamista, koskevassa konkreettisessa tilanteessa olla myös henkilöstövoimavarojen puuttuessa kyse kiinteästä toimipaikasta?”

Ennakkoratkaisukysymyksen tarkastelu

Kysymyksen tutkittavaksi ottaminen

32

Itävallan hallitus väittää, että direktiivin 2006/112 45 artiklaa ja muutetun direktiivin 2006/112 47 artiklaa, joissa säädetään, että kiinteään omaisuuteen liittyvien palvelujen suorituspaikka on kiinteään omaisuuden sijaintipaikka, on direktiivin 2006/112 43 artiklan ja muutetun direktiivin 2006/112 44 artiklan sijaan sovellettava pääasiassa.

33

Se päättelee tästä, että asiassa voidaan soveltaa direktiivin 2006/112 194 artiklaa ja muutetun direktiivin 2006/112 194 artiklaa eikä ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen ehdottamia direktiivin 2006/112 196 artiklaa ja muutetun direktiivin 2006/112 196 artiklaa.

34

Itävallan tasavalta väittää tältä osin, että direktiivin 2006/112 194 artiklassa ja muutetun direktiivin 2006/112 194 artiklassa säädetään jäsenvaltioille kuuluvasta valintaoikeudesta ja annetaan näiden tehtäväksi määrittää kyseisten säännösten soveltamisedellytykset päättämällä joko siirtää veronmaksuvelvollisuus suorituksen vastaanottajalle tai olla siirtämättä sitä, joten Itävallan lainsäätäjän tekemä valinta tekee ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen esittämän kysymyksen aiheettomaksi.

35

Se päättelee tästä, että kiinteän toimipaikan käsitteellä ei ole yhteyttä pääasian oikeusriitaan, minkä vuoksi ennakkoratkaisupyyntö on jätettävä tutkimatta.

36

Tässä yhteydessä on mainittava, että unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan SEUT 267 artiklassa käyttöön otetussa unionin tuomioistuimen ja kansallisten tuomioistuinten välisessä yhteistyössä yksinomaan kansallisen tuomioistuimen, jossa asia on vireillä ja joka vastaa annettavasta ratkaisusta, tehtävänä on asian erityispiirteiden perusteella harkita, onko ennakkoratkaisu tarpeen asian ratkaisemiseksi ja onko sen unionin tuomioistuimelle esittämällä kysymyksillä merkitystä asian kannalta. Jos siis esitetyt kysymykset koskevat unionin oikeuden tulkintaa, unionin tuomioistuimella on lähtökohtaisesti velvollisuus vastata niihin (tuomio 29.4.2021, Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny, C-383/19, EU:C:2021:337, 29 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

37

Tästä seuraa, että olettamana on, että kansallisen tuomioistuimen niiden oikeudellisten seikkojen ja tosiseikkojen perusteella, joiden määrittämisestä se vastaa ja joiden paikkansapitävyyden selvittäminen ei ole unionin tuomioistuimen tehtävä, esittämällä unionin oikeuden tulkintaan liittyvillä kysymyksillä on merkitystä asian ratkaisun kannalta. Unionin tuomioistuin voi jättää tutkimatta kansallisen tuomioistuimen esittämän pyynnön ainoastaan, jos on ilmeistä, että pyydetyllä unionin oikeuden tulkittamisella ei ole mitään yhteyttä kansallisessa tuomioistuimessa käsiteltävän asian tosiseikkoihin tai kohteeseen, tai jos kyseinen ongelma on luonteeltaan hypoteettinen taikka jos unionin tuomioistuimella ei ole tiedossaan niitä tosiseikkoja ja oikeudellisia seikkoja, jotka ovat tarpeen, jotta se voisi antaa hyödyllisen vastauksen sille esitettyihin kysymyksiin (tuomio 1.10.2020, Úrad špeciálnej prokuratúry, C-603/19, EU:C:2020:774, 28 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

Nyt käsiteltävässä asiassa ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin mainitsi unionin tuomioistuimelle toimitetussa, 19.8.2020 päivätyssä asiakirjassa, että sille esitetty kysymys koskee yleisesti direktiivissä 2006/112 ja täytäntöönpanoasetuksessa N:o 282/2011 olevan kiinteän toimipaikan käsitteen tulkintaa ja että kysymys ei sisällä mitään konkreettista viittausta kyseisen direktiivin 194 artiklaan tai 196 artiklaan. Se korosti, että kysymys siitä, sovelletaanko pääasiassa jompaakumpaa kyseisistä artikloista, on loppujen lopuksi toisarvoinen, koska kummankin artiklan osalta nousee esiin kysymys siitä, mihin jäsenvaltioon verovelvollinen on sijoittautunut, mikä merkitsee sitä, että molemmissa tapauksissa on ratkaistava, onko kyse kiinteästä toimipaikasta vai ei.

Itävallan tasavallan oikeudellinen kanta ei näin ollen ole ainoa tulkintamahdollisuus, eikä ennakkoratkaisukysymystä siten voida sen perusteella jättää tutkimatta.

Asiakysymys

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustele kysymyksellään lähinnä, onko jäsenvaltiossa vuokralle annettu kiinteistö direktiivin 2006/112 43 artiklassa ja muutetun direktiivin 2006/112 44 ja 45 artiklassa tarkoitettu kiinteä toimipaikka tilanteessa, jossa kiinteistönomistajalla ei ole omaa henkilökuntaa vuokraamiseen liittyvän palvelun suorittamiseksi.

Aluksi on huomautettava, että ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin ei täsmennä, haluaako se selvittää, voidaanko kyseistä kiinteistöä pitää sen vuokraamiseen liittyviä palveluja vastaanottavan vai päinvastoin niitä suorittavan verovelvollisen kiinteänä toimipaikkana.

Ennakkoratkaisukysymykseen on kuitenkin mahdollista vastata siten, että molemmat vaihtoehdot otetaan huomioon.

Unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan kiinteän toimipaikan käsite edellyttää, että tällä toimipaikalla on tietty vähimmäispysyvyys siten, että sillä on pysyvästi sellaiset henkilöstövoimavarat ja tekniset voimavarat, joita tarvitaan kyseessä olevien palvelujen suorittamiseen. Se edellyttää näin ollen riittävää pysyvyysastetta ja sellaista rakennetta, niin henkilöstön kuin teknisten edellytysten osalta, jonka avulla kyseessä olevien palvelujen itsenäinen suorittaminen on mahdollista (tuomio 28.6.2007, Planzer Luxembourg, C-73/06, EU:C:2007:397, 54 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Tarkemmin sanottuna kiinteän toimipaikan käsitteen alaan ei voi kuulua rakenne, johon ei liity omaa henkilöstöä (ks. vastaavasti tuomio 17.7.1997, ARO Lease, C-190/95, EU:C:1997:374, 19 kohta).

Kyseistä oikeuskäytäntöä tukee täytäntöönpanoasetuksen N:o 282/2011 11 artikla, jonka mukaan kiinteälle toimipaikalle on ominaista muun muassa ”henkilöstöresurssien ja teknisten resurssien osalta soveltuva rakenne”. Vaikka on totta, että täytäntöönpanoasetusta sovelletaan sen 65 artiklan mukaan vasta 1.7.2011 alkaen eikä sitä siis sovelleta ajallisesti pääasiaan, mainitun täytäntöönpanoasetuksen johdanto-osan 14 perustelukappaleessa todetaan, että sillä pyritään

selventämään tiettyjä käsitteitä, mukaan lukien kiinteän toimipaikan käsite, unionin tuomioistuimen oikeuskäytäntö huomioon ottaen.

44

Nyt käsiteltävässä asiassa unionin tuomioistuimen käytettävissä olevasta asiakirja-aineistosta ilmenee, että pääasian kantajalla ei ole Itävallassa omaa henkilöstöä ja että kyseinen yhtiö on sopimusperusteisesti valtuuttanut tietyt hallinnointitehtäviä hoitavat henkilöt mutta säilyttänyt itsellään kaikki kyseessä olevan kiinteistön vuokraamista koskevat tärkeät päätökset.

45

Kiinteistö, jolla ei ole käytössään henkilöstöresursseja, joiden avulla se kykenee toimimaan itsenäisesti, ei selvästikään täytä oikeuskäytännössä vahvistettuja edellytyksiä sille, että sitä voitaisiin pitää sekä direktiivissä 2006/112 että muutetussa direktiivissä 2006/112 tarkoitettuna kiinteänä toimipaikkana.

46

Esitettyyn kysymykseen on kaiken edellä mainitun perusteella vastattava, että jäsenvaltiossa vuokralle annettu kiinteistö ei ole direktiivin 2006/112 43 artiklassa ja muutetun direktiivin 2006/112 44 ja 45 artiklassa tarkoitettu kiinteä toimipaikka tilanteessa, jossa kiinteistönomistajalla ei ole omaa henkilökuntaa vuokraamiseen liittyvän palvelun suorittamiseksi.

Oikeudenkäyntikulut

47

Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (kymmenes jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

Jäsenvaltiossa vuokralle annettu kiinteistö ei ole yhteisestä arvonlisäverojärjestelmästä 28.11.2006 annetun neuvoston direktiivin 2006/112/EY 43 artiklassa ja direktiivin 2006/112, sellaisena kuin se on muutettuna 12.2.2008 annetulla neuvoston direktiivillä 2008/8/EY, 44 ja 45 artiklassa tarkoitettu kiinteä toimipaikka tilanteessa, jossa kiinteistönomistajalla ei ole omaa henkilökuntaa vuokraamiseen liittyvän palvelun suorittamiseksi.

Allekirjoitukset

(*1) Oikeudenkäyntikieli: saksa.